

Arrest

nr. 286 865 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MAROY
Nederzwalmsesteenweg 40b
9750 ZINGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in haar hoedanigheid van voogd van de minderjarige X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MAROY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In de zomer van 2021 kwam de minderjarige A.F. op familiebezoek naar België.

1.2. Verzoekers voogd diende ten behoeve van A.F. op 8 juni 2022 een aanvraag in tot gezins-hereniging met diens Belgische oom, de heer F.T., dit op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 7 november 2022 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52. §4. 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08 06 2022 werd ingediend door:

Naam: F.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum X

Geboorteplaats Casablanca

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 08 06 2022 gezinshereniging aan met zijn nonkel, zijnde F.T.van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondge-bied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7 leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38 aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21 lid 1, VWEU ontleent dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21. lid 1 VWEU in een andere lidstaat te verblijven omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind. punten 35 en 36 en lida, punt 70)'

Uit de gegevens van het Rijksregister en het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon de Belgische nationaliteit verwierf op 08 02 2022; voorheen had hij de Italiaanse nationaliteit. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat de referentiepersoon op heden de dubbele nationaliteit, zijnde de Belgische en de Italiaanse beschikt. De referentiepersoon heeft nagelaten hierover enige duidelijkheid te verschaffen.

De referentiepersoon toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden en kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15 12 1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet is vervuld is wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse

die zij nodig acht De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt de verzoekende partij op:

“Schending van artikel 47/1 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen [...] gekoppeld aan een schending van artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG; schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

Zij betoogt als volgt:

“4.1.1 Wettelijke bepalingen:

Artikel 47/1,2° Vreemdelingenwet bepaalt:

“ Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. “

Artikel 2 van de Formele Motiveringsplicht bepaalt:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Artikel 3 van de Formele Motiveringsplicht bepaalt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringsplicht leggen aan de overheid de verplichting op om de juridische en feitelijke overwegingen die aan haar beslissing ten grondslag ligt, te vermelden in haar besluit:

“Krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moeten eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur uitdrukkelijk worden gemotiveerd, moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en moet deze afdoende zijn.

Uit deze bepalingen volgt dat volgt dat enkel met de in het bestreden besluit vermelde redengeving rekening kan worden gehouden. (R.v.St., 16 november 2009, DE BOECK-DE WIN, nr. 197.848).

Bovendien volgt uit de Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur dat een administratieve beslissing ook moet voldoen aan de materiële motiveringsplicht.

Bovendien volgt uit de Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur dat een administratieve beslissing ook moet voldoen aan de materiële motiveringsplicht.

Uit de rechtspraak van de Raad van State kan worden afgeleid waaruit deze materiële motiveringsplicht bestaat:

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen. Het komt de Raad van State daarbij in principe niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus, wat de appreciatie van de zaak betreft, in de plaats te stellen van de administratie. Het behoort daarbij wel tot de bevoegdheid van de Raad van State na te gaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan indien ze worden betwist. Indien wordt geoordeeld dat de beslissing steunt op onbestaande, onvoldoende bewezen feiten, dan is eveneens het materiële motiveringsbeginsel geschonden. Te dezen beschikt de verwerende partij over een beoordelingsvrijheid zodat verschillende beslissingen mogelijk kunnen zijn, zij het enkel binnen de grenzen van de redelijkheid.” (R.v.St. nr. 225.875 van 18 december 2013, www.raadvanstate.be)

Rechtsleer stelt hieromtrent:

“De motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat iedere beslissing van het bestuur op motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, Antwerpen, Kluwer 1996, 51)

Onder het zorgvuldigheidsbeginsel wordt verstaan:

“Het bestuur kan slechts een rechtens correct besluiten nemen indien het op de hoogte is van alle voor het te nemen besluit relevante feiten en omstandigheden. Het zorgvuldigheidsbeginsel eist dat het bestuur het nemen van het besluit zorgvuldig voorbereid door er zorg voor te dragen dat de relevante feiten en omstandigheden bij het bestuursorgaan bekend (kunnen) zijn.” (P. NICOLAI, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, 1990 blz. 332 ev)

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS van 12 april 2016, nr. 234.348, www.raadvst-consetat.be). Bovendien moet de overheid zorgvuldig en voorzichtig zijn bij het nemen van haar beslissing.” (C.BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2000, 318.)

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook in dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen. Er is zorgvuldigheid in de feitenvinding vereist. Het houdt ook in dat een dossier volledig moet zijn en alle relevante elementen moet inhouden en dat de burger die gehoord wordt, voorafgaandelijk en op een nuttig tijdstip op grond van de informatieplicht wordt meegedeeld waar er een probleem is, zodat hij met kennis van zaken en vooral nuttig, d.w.z. over datgene waar zich een probleem zou voordoen, kan worden gehoord en zijn middelen kan bijbrengen.” (R. TIJS, *Algemeen bestuursrecht in hoofdlijnen*, Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2012, 265.)

4.1.2 Toelichting

1. Artikel 47/1,2° Vreemdelingenwet bepaalt dat ‘andere familieleden van een Unieburger’ gebruik kunnen maken van de procedure gezinshereniging. Één categorie van deze andere familieleden zijn ‘familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie’.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat de minderjarige [F.A.] wel degelijk voldoet aan de voorwaarden doch dat verwerende partij ten onrechte van oordeel is dat niet voldaan wordt aan de voorwaarden daar op het ogenblik van het onderzoek van de aanvraag geen zekerheid was of de referentiepersoon, de heer [F.T.], al dan niet over een dubbele nationaliteit beschikte en er dan ook al dan niet beroep kon gedaan worden op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Aangezien er hierover bij de aanvraag geen informatie naar werd voor zou zijn gebracht, werd geoordeeld dat niet voldaan werd aan de voorwaarden.

Doch dient verzoekende partij vast te stellen dat de vraag die zich op heden stelt, of het feit dat de referentiepersoon al dan niet over een dubbele nationaliteit beschikt, irrelevant is bij de beoordeling of er al dan niet voldaan wordt aan de voorwaarden tot gezinshereniging conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

2.1

Uit rechtspraak van het Hof van Justitie is reeds gebleken dat wanneer de referentiepersoon zich begeeft naar een andere lidstaat, in casu België, vervolgens de nationaliteit van die lidstaat verkrijgt met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit, dit niet betekent dat de persoon het recht om een familieleven te leiden zou verliezen. Indien dit het geval zou zijn, zou hierdoor het nuttig effect van artikel 21, lid 1 VWEU aangetast worden.

Artikel 21, lid 1 VWEU beoogt net de integratie van de Unieburger in de gastlidstaat te bevorderen. Een unieburger die de nationaliteit van een andere lidstaat verwerft, na er jaren verbleven te hebben in het kader van het vrij verkeer, is duidelijk van plan duurzaam in de samenleving van die staat te integreren.

Het hof van Justitie oordeelde dan ook dat een derdelands familielid in een dergelijke situatie geen afgeleid verblijfsrecht geniet in de gastlidstaat op grond van de Burgerschapsrichtlijn doch komt de familielid, in casu [F.A.], wel in aanmerking voor een afgeleid verblijfsrecht onder voorwaarden die niet strenger mogen zijn dan de voorwaarden voor gezinshereniging bepaald in de Burgerschapsrichtlijn:

- een Unieburger zijn recht op vrij verkeer uitoefent door zich naar een andere lidstaat te begeven en te verblijven dan die waarvan hij de nationaliteit bezit,
- vervolgens de nationaliteit van die lidstaat verwerft met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit,

In het geval de referentiepersoon dan ook over een dubbele nationaliteit zou beschikken, wat in casu ook het geval is, voldoet de minderjarige [F.A.] overeenkomstig dit arrest van het HvJ (stuk 4) wel degelijk aan de voorwaarden conform artikel 47/1 Vreemdelingenwet.

De heer [F.T.] beschikt op heden nog steeds over een dubbele nationaliteit.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 47/1 Vreemdelingenwet maar ook de artikelen 21 VWEU en de richtlijn 2004/38/EG.

2.2

MAAR zelf in het geval de referentiepersoon zijn oorspronkelijke nationaliteit zou verloren hebben door het verkrijgen van de Belgische nationaliteit, quod certe non in casu, dient geoordeeld te worden dat nog steeds voldaan zou zijn aan de voorwaarden van artikel 47/1 Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan hiervoor verwijzen naar onderstaande passage van de site van het agentschap integratie en Inburgering dat stelt:

“Wat bij verlies van de eerste nationaliteit? In sommige lidstaten voorziet de nationaliteitswetgeving het automatische verlies van de nationaliteit bij vrijwillige verwerving van een andere nationaliteit. De vraag stelt zich dan ook of de rechtspraak van het HvJ in de zaak Lounes ook geldt wanneer de Unieburger gebruik maakt van het vrij verkeer, vervolgens de nationaliteit verwerft van de gastlidstaat en daardoor zijn eerste nationaliteit verliest? Het Hof heeft zich hierover niet uitgesproken maar het lijkt logisch dat ook in dat geval de Lounes-rechtspraak van toepassing is omdat de rechten van de Unieburger anders zouden afnemen naarmate hij meer integreert in de gastlidstaat, wat zou indruisen tegen de logica van artikel 21 VWEU.” (bron: Unieburger die (ook) Belg wordt, behoudt recht op gezinshereniging op basis van regels Unieburgerschap | Agentschap Integratie en Inburgering (agii.be))

Hieruit blijkt dan ook dat de vraag of de referentiepersoon al dan niet over een dubbele nationaliteit beschikt of zijn eerste nationaliteit zou kwijtgeraakt zijn geen belemmering kan vormen om zich te beroepen op artikel 47 Vreemdelingenwet teneinde een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werd dan ook ten onrechte door verwerende partij geoordeeld dat in casu onvoldoende informatie voorlag om te oordelen of voldaan zou worden aan de voorwaarden conform artikel 47/1 van de

Vreemdelingenwet. Zoals uit bovenstaande uiteenzetting blijkt is het bij de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging niet relevant of de referentiepersoon al dan niet zijn initiële nationaliteit zou behouden of verloren hebben op het ogenblik dat hij de Belgische nationaliteit verkreeg.

Ongeacht of hij al dan niet over een dubbele nationaliteit beschikt dient geoordeeld te worden dat de referentiepersoon wel degelijk beroep kan doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Er werd dan ook ten onrechte geoordeeld dat de minderjarige [F.A.] geen aanvraag tot gezinshereniging kon ingediend hebben in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Er ligt dan ook een schending voor van artikel 47/1 Vreemdelingenwet maar ook van artikel 21 VWEU en de richtlijn van 2004/38/EG.

In ondergeschikte orde:

3. Geheel ten overvloede, had verwerende partij, indien zij van oordeel was dat er onvoldoende informatie voorlag, verzoekende partij om bijkomende informatie moeten vragen.

4. Het is immers de plicht van verwerende partij om in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel, de nodige informatie te vergaren. In casu was het dan ook de plicht van verwerende partij om de juiste informatie op te vragen en recente informatie op te vragen indien zij van oordeel was dat dit wel degelijk relevant was.

Verzoekende partij kan in dat opzicht verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.” (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, CDPK 2011 (samenvatting), afl. 1, 108)

Ook in de rechtsleer wordt gewezen op de onderzoeksplicht die bestaat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel:

“De haar ter kennis gebrachte feiten dienen op hun overeenstemming met de werkelijkheid te worden onderzocht. (...) Op de overheid rust een actieve onderzoeksplicht. In principe moet zij uit eigen beweging de nodige informatie vergaren, of er voor zorgen dat die haar wordt bezorgd, en deze op haar juistheid toetsen.” (C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid. Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2000, 320.)

Het was dan ook de plicht van verwerende partij om verzoekende partij te wijzen op het feit dat zij bijkomende informatie wenste omtrent de nationaliteit van de referentiepersoon, m.n. [F.T.]. Er ligt dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voor. De bestreden beslissing schendt dan ook zorgvuldigheidsbeginsel aangezien zij bijkomende informatie diende op te vragen indien zij van oordeel was dat zij onvoldoende informatie had ontvangen.

5. Indien verwerende partij bijkomende informatie zou opgevraagd hebben, zou verzoekende partij bijkomende informatie bezorgd hebben waaruit zou blijken dat wel degelijk voldaan werd aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 47/1 2° van de vreemdelingenwet. Op vraag van verwerende partij had verzoekende partij dan ook bijkomende informatie kunnen leveren.

6. Bovendien zou een simpele navraag in de databanken ook de gevraagde informatie kunnen opleveren.

7. Gelet op bovenstaande uiteenzetting dient dan ook geoordeeld te worden dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van zowel het artikel 47/1 Vreemdelingenwet gekoppeld aan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het eerste en enige middel is dan ook gegrond.”

2.2. Het past in deze vooreerst de contouren van de betwisting te bepalen. De bestreden beslissing doet geen uitspraak over de vraag of A.F. in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Evenmin doet ze uitspraak over de vraag of A.F. als minderjarige, via zijn voogd, een aanvraag tot gezinshereniging kan indienen om bij zijn oom in België te verblijven, terwijl zijn ouders nog in Marokko verblijven. De verwerende partij is blijkens de bestreden beslissing wel van oordeel dat A.F. geen aanvraag kan indienen op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet omdat niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over de dubbele nationaliteit. De Raad begrijpt hieruit dat gezien ervan moet worden uitgegaan dat de referentiepersoon nog enkel de Belgische nationaliteit bezit op het ogenblik dat zijn familielid een aanvraag gezinshereniging indient, verweerder van oordeel is dat deze geen beroep meer kan doen op de richtlijn 2004/38/EG en evenmin op artikel 21 VWEU, waardoor de verzoekende partij als familielid van deze referentiepersoon geen aanvraag tot gezins-hereniging kan indienen op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Blijkens haar verzoek-schrift is de verzoekende partij in hoofddorde van oordeel dat de referentiepersoon de dubbele nationaliteit bezit en meent ze in ondergeschikte dat het irrelevant is of de referentiepersoon al dan niet over de dubbele nationaliteit beschikt. Hierbij verwijst ze naar het arrest Lounes van het Hof van Justitie en naar berichtgeving op de website van het Agentschap Integratie en Inburgering.

2.3. De verzoekende partij beweert wel maar toont niet aan dat de referentiepersoon beschikt over de dubbele nationaliteit, te weten de Italiaanse en de Belgische. Ter terechtzitting wordt het bewijs van Italiaans staatsburgerschap van de referentiepersoon neergelegd, opgesteld op 17 februari 2023 door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Occhiobello. Daargelaten de vraag of de Raad als annulatierechter met een dergelijk attest dat dateert van ruim na de bestreden beslissing rekening kan houden, toont dit attest evenmin aan dat de referentiepersoon de dubbele nationaliteit bezit. Wat is vereist, is een uittreksel uit Italiaanse wetgeving waarin wordt uiteengezet dat er geen impact is van het verwerven van een andere nationaliteit op de Italiaanse nationaliteit.

2.4. De kernvraag die zich stelt in huidige betwisting is of het hoe dan ook irrelevant is of de referentiepersoon al dan niet over de dubbele nationaliteit beschikt.

2.5. Artikel 3, “Begunstigden”, lid 1 van de richtlijn 2004/38 bepaalt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 21, lid 1 van het VWEU bepaalt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

2.6. Het arrest Lounes van 14 november 2017 van het Hof van Justitie (zaak C-165/16) waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift, heeft betrekking op een Spaanse EU-onderdane die zich begeeft naar het Verenigd Koninkrijk en vervolgens de Britse nationaliteit verwerft, waarbij ze de Spaanse nationaliteit behoudt. In het arrest kan worden gelezen dat de richtlijn 2004/38/EG niet meer van toepassing is op de betrokkene sinds ze is genaturaliseerd en verblijft in het Verenigd Koninkrijk, zelfs al heeft ze haar oorspronkelijke Spaanse nationaliteit behouden. Het Hof legt uit: *“Deze dubbele nationaliteit neemt immers niet weg dat Ormazabal sinds de verwerving van dit staatsburgerschap niet meer verblijft „in een andere lidstaat dan die waarvan [z]ij de nationaliteit bezit” in de zin van artikel 3, lid 1, van deze richtlijn en dus niet meer onder het begrip „begunstigde” van deze richtlijn in de zin van die bepaling valt”*. Hierdoor komt haar derdelander-echtgenoot niet meer in aanmerking voor een afgeleid verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk op grond van de richtlijn 2004/38/EG, aldus het Hof in overweging 44 van het arrest.

2.7. Op grond van het feit dat niet wordt betwist dat de referentiepersoon in de thans voorliggende betwisting alleszins de Belgische nationaliteit heeft verworven en alhier verblijft, is het duidelijk dat deze niet meer kan worden beschouwd als begunstigde in de zin van artikel 3, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG, waardoor de verzoekende partij niet meer in aanmerking kan komen voor een afgeleid verblijfsrecht in de zin van artikel 3, lid 2 a) van dezelfde richtlijn. Voormelde bepaling alsook artikel 47/1, 2° van de

Vreemdelingenwet, dat hiervan (onder meer) de omzetting vormt, kunnen dan ook niet worden geschonden door de bestreden beslissing.

2.8. Het Hof heeft in het voormelde arrest Lounes echter ook gewezen op artikel 21 VWEU en de rechten die hieraan zijn verbonden:

“49 In het onderhavige geval dient erop te worden gewezen dat, anders dan de regering van het Verenigd Koninkrijk in wezen aanvoert, de situatie van een staatsburger van een lidstaat zoals Ormazabal, die van zijn recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt door zich naar een andere lidstaat te begeven en legaal op het grondgebied van die lidstaat te verblijven, niet met een zuiver interne situatie kan worden gelijkgesteld wegens het enkele feit dat deze staatsburger tijdens dat verblijf de nationaliteit van de gastlidstaat heeft verworven met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit.

50 Het Hof heeft immers al geoordeeld dat van een aanknoping bij het Unierecht sprake is in het geval van personen die staatsburger zijn van een lidstaat en legaal verblijven op het grondgebied van een andere lidstaat waarvan zij eveneens de nationaliteit bezitten (zie in die zin arrest van 8 juni 2017, Freitag, C-541/15, EU:C:2017:432, punt 34).

51 Ormazabal, die staatsburger van twee lidstaten is en in haar hoedanigheid van burger van de Unie gebruik heeft gemaakt van haar vrijheid om naar een andere lidstaat dan haar lidstaat van oorsprong te reizen en daar te verblijven, kan zich aldus beroepen op de aan die hoedanigheid verbonden rechten, met name op die waarin artikel 21, lid 1, VWEU voorziet, en dit ook ten aanzien van een van die twee lidstaten.

52 De rechten die staatsburgers van de lidstaten op grond van die bepaling genieten, omvatten het recht om in de gastlidstaat een normaal familieleven te leiden in aanwezigheid van hun familieleden (zie naar analogie arrest van 25 juli 2008, Metock e.a., C-127/08, EU:C:2008:449, punt 62).

53 De omstandigheid dat een staatsburger van een lidstaat die zich naar een andere lidstaat heeft begeven en daar verblijft, vervolgens de nationaliteit van laatstgenoemde lidstaat verwerft met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit, kan niet meebrengen dat hij dit recht verliest, omdat daardoor het nuttig effect van artikel 21, lid 1, VWEU zou worden aangetast.”

2.9. Het is dus duidelijk dat een EU-onderdaan die zich begeven heeft naar een andere EU-lidstaat en de nationaliteit verwerft van deze lidstaat en hierbij zijn oorspronkelijke nationaliteit behoudt, zich kan beroepen op artikel 21 VWEU. Diens familieleden kunnen zich dan beroepen op een afgeleid verblijfsrecht, waarbij de voorwaarden neergelegd in de richtlijn 2004/38/EU naar analogie worden toegepast. Het Hof stelde in overweging 61 immers het volgende:

“61. De voorwaarden voor toekenning van dit afgeleide verblijfsrecht mogen in beginsel niet strenger zijn dan die welke in richtlijn 2004/38 zijn vastgesteld voor de toekenning van een dergelijk verblijfsrecht aan een staatsburger van een derde staat die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Ofschoon deze richtlijn een situatie als bedoeld in het voorgaande punt van het onderhavige arrest niet dekt, dient zij immers naar analogie te worden toegepast op die situatie (zie naar analogie arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punten 50 en 61, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punten 54 en 55).”

2.10. Dezelfde redenering heeft het Hof toegepast wanneer de EU-onderdaan die een lang verblijf heeft gehad in een andere EU-lidstaat, vervolgens terugkeert naar zijn eigen EU-lidstaat. In het arrest O. en B. van 12 maart 2014 (zaak C-456/12), dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald, heeft het Hof als beginsel vooropgesteld dat een burger van de Unie het recht heeft om terug te keren naar zijn lidstaat van herkomst, zonder dat de voorwaarden waaronder in die staat een afgeleid verblijfsrecht kan worden toegekend aan de derdelander die een familielid van hem is, strenger mogen zijn dan deze die zijn vastgelegd door de richtlijn 2004/38/EG. In het arrest Banger van 12 juli 2018 (zaak C-89/17) heeft het Hof van Justitie duidelijk gemaakt dat het voormelde ook geldt voor familieleden bedoeld in artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG.

2.11. De vraag die zich thans stelt is of de toepassing van artikel 21 VWEU ook geldt voor een EU-onderdaan die zich heeft begeven naar een andere EU-lidstaat en de nationaliteit verwerft van deze lidstaat, maar hierbij zijn oorspronkelijke nationaliteit verliest – of waarbij niet vaststaat dat hij deze heeft behouden – en of een ander familielid in die hypothese naar analogie met de voorwaarden neergelegd in

artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG, zoals (onder meer) omgezet in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, zich op een afgeleid verblijfsrecht kan beroepen. Indien het antwoord hierop bevestigend is, is het inderdaad in casu irrelevant te weten of de referentiepersoon al dan niet beschikt over de dubbele nationaliteit, met name de Belgische-Italiaanse nationaliteit.

2.12. De Raad is van oordeel dat het antwoord op de voormelde vraag bevestigend is en dit op grond van redeneringen die het Hof van Justitie maakt in het voormelde Lounes-arrest. Er mag niet uit het oog worden verloren dat het Hof van Justitie was gevat door een vraag die een EU-burger met een dubbele nationaliteit betreft en in dit verband ook een antwoord verstrekt. Dit houdt echter niet in dat artikel 21 VWEU voor een burger van de Unie en een afgeleid verblijfsrecht voor diens familielid naar analogie met de voorwaarden zoals neergelegd in de richtlijn 2004/38/EG enkel is weggelegd voor een EU-onderdaan met de dubbele nationaliteit. Meer bepaald leiden de volgende passages in het voormelde Lounes-arrest tot deze conclusie:

“49. In het onderhavige geval dient erop te worden gewezen dat, anders dan de regering van het Verenigd Koninkrijk in wezen aanvoert, de situatie van een staatsburger van een lidstaat zoals Ormazabal, die van zijn recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt door zich naar een andere lidstaat te begeven en legaal op het grondgebied van die lidstaat te verblijven, niet met een zuiver interne situatie kan worden gelijkgesteld wegens het enkele feit dat deze staatsburger tijdens dat verblijf de nationaliteit van de gastlidstaat heeft verworven met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit.”

“48. Een staatsburger van een derde staat die familielid is van een burger van de Unie, heeft in beginsel aldus slechts een afgeleid verblijfsrecht wanneer dat noodzakelijk is om te verzekeren dat deze burger van de Unie zijn recht van vrij verkeer en verblijf doeltreffend kan uitoefenen. Het doel en de rechtvaardiging van een dergelijk afgeleid recht berusten dus op de vaststelling dat het niet erkennen van een dergelijk recht met name deze vrijheid en de uitoefening en het nuttig effect van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, kan aantasten (zie in die zin arresten van 8 november 2012, Iida, C-40/11, EU:C:2012:691, punt 68; 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 45, en 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punten 36 en 73).”

“53. De omstandigheid dat een staatsburger van een lidstaat die zich naar een andere lidstaat heeft begeven en daar verblijft, vervolgens de nationaliteit van laatstgenoemde lidstaat verwerft met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit, kan niet meebrengen dat hij dit recht verliest, omdat daardoor het nuttig effect van artikel 21, lid 1, VWEU zou worden aangetast.

54. In de eerste plaats zou dit immers erop neerkomen dat deze staatsburger op dezelfde wijze wordt behandeld als een burger van de gastlidstaat die deze lidstaat nooit heeft verlaten, zonder rekening te houden met de omstandigheid dat die staatsburger van zijn recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt door zich op het grondgebied van die lidstaat te vestigen en zijn oorspronkelijke nationaliteit heeft behouden.

55. Een lidstaat kan de gevolgen van het bezit van de nationaliteit van een andere lidstaat echter niet beperken, en met name niet de rechten die op grond van het Unierecht aan die nationaliteit zijn verbonden en voortvloeien uit het feit dat een burger gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer.

56. In de tweede plaats dient te worden beklemtoond dat de rechten die artikel 21, lid 1, VWEU aan een burger van de Unie verleent, daaronder begrepen de afgeleide rechten die diens familieleden genieten, met name de geleidelijke integratie van de betrokken burger van de Unie in de samenleving van de gastlidstaat beogen te bevorderen.

57. Een burger van de Unie zoals Ormazabal die, na van zijn recht van vrij verkeer gebruik te hebben gemaakt door zich naar het grondgebied van de gastlidstaat te begeven en aldaar verschillende jaren op grond en met inachtneming van artikel 7, lid 1, of van artikel 16, lid 1, van richtlijn 2004/38 te hebben verbleven, de nationaliteit van die lidstaat verwerft, is namelijk van plan duurzaam in de samenleving van die staat te integreren.

58. Zoals de advocaat-generaal in punt 86 van zijn conclusie, zakelijk weergegeven, heeft opgemerkt, zou het oordeel dat een dergelijke burger, die door gebruik te maken van zijn recht van vrij verkeer rechten heeft verworven op grond van artikel 21, lid 1, VWEU, die rechten, en met name het recht om een familieleden te leiden in de gastlidstaat, verliest doordat hij bij wege van naturalisatie in die lidstaat nog

beter in de samenleving van die lidstaat heeft willen integreren, ingaan tegen de logica van geleidelijke integratie die deze bepaling beoogt te bevorderen.

59. Bovendien zou hieruit voortvloeien dat een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en de nationaliteit van de gastlidstaat heeft verworven met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit, wat zijn familieleden betreft, minder gunstig wordt behandeld dan een burger van de Unie die eveneens gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, maar slechts zijn oorspronkelijke nationaliteit bezit. De rechten die een burger van de Unie in de gastlidstaat geniet, met name het recht om een familieleden te leiden met een staatsburger van een derde staat, zouden aldus afnemen naarmate die burger in de samenleving van die lidstaat integreert en naargelang van het aantal nationaliteiten dat hij bezit." (onderlijning door de Raad).

2.13. Samenvattend is de Raad gelet op voormelde passages van het arrest Lounes van oordeel dat de referentiepersoon – die een Belgische onderdaan is van wie vaststaat dat hij ooit de Italiaanse nationaliteit heeft gehad, maar niet vaststaat dat hij deze laatste nationaliteit heeft behouden – zich kan beroepen op artikel 21 VWEU, wat de mogelijkheid voor een afgeleid verblijfsrecht voor diens familielid met zich meebrengt naar analogie met de voorwaarden zoals neergelegd in de richtlijn 2004/38/EG. Immers kan de situatie van de referentiepersoon in de thans voorliggende betwisting niet worden gelijkgesteld met deze van een referentiepersoon in een zuivere interne situatie, te weten die van de statische Belgische onderdaan die nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer en die wordt geregeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon bezat in het verleden (enkel) de Italiaanse nationaliteit en heeft in zijn hoedanigheid van burger van de Unie gebruik gemaakt van zijn vrijheid om naar een andere lidstaat dan zijn lidstaat van oorsprong te reizen, te weten België en daar te verblijven en er zich duurzaam te vestigen. Hij bezat immer een E+kaart. Een vroeger verblijf als begunstigde van de richtlijn 2004/38/EG is m.a.w. genoeg om een aanknopingspunt te hebben met het Unierecht. Of het nu een "duurzame gevestigde Italiaan" in België betreft of een "Belg-Italiaan" of een "Belg, ex-Italiaan" maakt m.a.w. niet uit, zolang het maar geen Belg betreft die nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Er anders over oordelen zou de negatie inhouden van het feit dat de referentiepersoon destijds zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, doordat hij zich destijds met Italiaanse nationaliteit duurzaam is komen vestigen in België. Het niet toelaten van de mogelijkheid voor diens familielid om een afgeleid verblijfsrecht te verwerven naar analogie met de voorwaarden zoals neergelegd in de richtlijn 2004/38/EG zou het nuttig effect van artikel 21 VWEU aantasten. Dergelijke redenering zou de referentiepersoon er in theorie destijds van kunnen hebben weerhouden om zich naar België te begeven. Het zou de referentiepersoon er ook van kunnen hebben weerhouden om zich duurzaam in de samenleving van de Belgische staat te integreren, waarvan de Belgische nationaliteit redelijkerwijs een uiting vormt. Het oordeel dat een dergelijke burger, die door gebruik te maken van zijn recht van vrij verkeer, rechten heeft verworven op grond van artikel 21, lid 1 VWEU, die rechten verliest doordat hij zich bij wege van naturalisatie in die lidstaat nog beter in de samenleving van die lidstaat heeft willen integreren, zou ingaan tegen de logica van geleidelijke integratie die deze bepaling beoogt te bevorderen (zie voormeld Lounes-arrest, punt 58).

2.14. Dat het behoud van de Italiaanse nationaliteit er niet toe doet en dat wat telt is dat de referentiepersoon in zijn hoedanigheid van burger van de Unie destijds gebruik heeft gemaakt van zijn vrijheid om naar een andere lidstaat dan zijn lidstaat van oorsprong te reizen, namelijk België en daar te verblijven en er zich duurzaam te vestigen, blijkt ook uit het arrest Scholz van het Hof van Justitie van 23 februari 1994 (zaak C-419/92). Dit betrof een Duitse dame die naar Italië gaat om daar te gaan werken en daar vervolgens de Italiaanse nationaliteit verwerft. In het arrest kan worden gelezen:

"8 Met betrekking tot het onderhavige geval moet om te beginnen worden opgemerkt, dat het feit dat verzoekster de Italiaanse nationaliteit heeft verkregen, geen invloed heeft op de toepassing van het non-discriminatiebeginsel.

9. Iedere gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer van werknemers en die een beroepswerkzaamheid in een andere Lid-Staat heeft uitgeoefend, valt immers, ongeacht zijn woonplaats en zijn nationaliteit, onder de werkingssfeer van voormelde bepalingen" (onderlijning door de Raad).

2.15. Dit volgt a contrario ook uit het arrest van het Hof van Justitie van 5 mei 2011 (zaak C-434/09) dat betrekking heeft op een onderdaan van een lidstaat die ook de nationaliteit bezit van een andere Lidstaat maar zich daarnaar nooit heeft begeven. Het Hof kwam maakte onder meer de volgende vaststellingen:

“39. In een context als deze van het hoofdgeding, voor zover de betrokken burger van de Unie nooit zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend en altijd heeft verbleven in een lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, valt deze burger dus niet onder het begrip „begunstigde” in de zin van artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38, zodat deze op hem niet van toepassing is.

40 Het feit dat de betrokken burger tevens de nationaliteit van een andere lidstaat bezit dan die waarin hij verblijft, doet niets af aan deze vaststelling.

41 Dat een burger van de Unie de nationaliteit van meer dan een lidstaat bezit, betekent immers niet dat hij zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend.

(...)

43. Hieruit volgt dat artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat deze richtlijn niet van toepassing is op een burger van de Unie die zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, die altijd heeft verbleven in een lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit en die ook de nationaliteit van een andere lidstaat bezit.”

en kwam tot de volgende eindconclusie:

“Artikel 21 VWEU is niet van toepassing op een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, die altijd heeft verbleven in een lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit en die ook de nationaliteit van een andere lidstaat bezit, voor zover de situatie van deze burger niet de toepassing meebrengt van maatregelen van een lidstaat die tot gevolg hebben dat hem het effectieve genot wordt ontnomen van de belangrijkste aan status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten.”

2.16. Dit alles leidt tot de conclusie dat het enig middel gegrond is voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 21 VWEU. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat dit niet betekent dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Het betekent wel dat de situatie van de referentiepersoon op zich, met name het hebben van de Belgische nationaliteit waarbij niet vaststaat of hij nog de Italiaanse nationaliteit heeft behouden, geen belemmering kan vormen voor A.F. om zich te beroepen op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet naar analogie.

2.17. Het verweer in de nota kan aan het voormelde geen afbreuk doen. Verweerder benadrukt hierin dat de verzoekende partij geen stukken heeft toegevoegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon zijn Italiaanse nationaliteit heeft behouden. Hij is van oordeel dat van zodra de referentiepersoon de Belgische identiteitskaart heeft gekregen op 15 februari 2022 met een geldigheidsduur van tien jaar, diens vroegere E+kaart moet worden beschouwd als ingetrokken. Hierboven werd echter uiteengezet dat het er niet toe doet of de referentiepersoon zijn Italiaanse nationaliteit al dan niet heeft behouden. Verweerder houdt tevergeefs vast aan de eis dat de referentiepersoon de Italiaanse nationaliteit moet hebben behouden opdat hij en zijn familie zich kunnen beroepen op artikel 21 VWEU. Hij houdt er een te strikte lezing van het Lounes-arrest van het Hof van Justitie op na. Er kan hierbij ook worden verwezen naar de arresten die werden aangehaald onder de punten 2.14 en 2.15.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA